

completament logarho; empró la que's va sentir més molestada pels comprometedors insectes, va esser la voluminosa aixeta de l'Artur Simón.

Aquell Puig... ni alt ni baix, de cabells rossos y'l sombrero *pa trds*, va prometre una *apachade*, en cas de que'l posessin a L'ULL. De vuit a deu tila gratis.

Estem entristits y plorem a llàgrima viva, perque en Vicentet no'ns saluda. ¡Que hi farem! Segurament ens estalviarem un *sablasso*.

¡Ah!, El Chato tampoc saluda. ¡Lleitg, més que lleitg!, pro no'ns ocuparem de tu aquesta setmana; dorm tranquil y conte millor els mesos.

Ha arribat a nostre coneixement una nova que's presta pera ferne una *ullada* sensacional.

Tres respectables y conegudes senyores, eren les encarregades de rentar la roba interior dels frares carmelites. Fins aquí, res de particular, ¿no'ls sembla? Era una lloable obra de caritat, que no hi ha per qué censurarla. Pro lo xocant del cas, explica'l que'ns ho comunica, es que'ls aludits frares les hi han retirat l'encàrrec de llimpiesa, al sapiguer que les tres senyores, en l'alegre intimitat d'una casa, s'emprovaven els monastics calсотets. No se sab, d'una manera certa, si se'ls emprovaven avans o després de rentarlos. ¡Ah, salao, quina broma devien fer, les grans *corridas*!

En la vesprada del dimars, com a bons catòlics que soms, varem assistir a la novena que se celebra en l'Iglesia del Sagrat Cor; y al llegir el prèbere, desde'l púlpit, les sollicituts de gracies que anteriorment s'havien dipositat per mans devotes en un calaix exprofés, varem sentir ab gran sorpresa la següent sollicitut: Demano y prego per la conversió dels joves, qu'escriuen en aquell periòdic.

Com es natural, nosaltres desseguida pensarem ab *El Deber*.

Ens escriu un senyor d'Amer que'l día de la festa major passada, va veure'l blanquer del *jipi* que dançava tota la nit els *agarraos* de la manera més luxuriosa. Aquet xicot, al considerar els valsos y mazurques com balls immorals y exòtics, se veu que coneix aquells versos del P. Claret:

¡Oh joven que vas bailando!,
al infierno vas entrando.

Pro, ja veureu, Amer es Amer y Olot es Olot; a fora no vesteix creure en en l'existencia de l'infern.

En el «Centre de Catòlics», l'altre día ensenyaven el pandero. ¡Oh, *tèmpora!* ¡oh, *mores!*

Aquell *guapot* individu que'n un dels nombres anterios varem dir que mantenia relacions amoroses ab una recachondibills senyora casada, avui, millor enterats, podem ampliar la nostra celebrada informació ullaïra, diguent que son dues les favorescudes: la que ja havíem aludit y un altre que's passa la vida entre mitj de sucres, carmelos, melindros y altres lleminedures per l'estil.

Per cert que quan el bon senyor Tenorio, vestit ab sotana, va enterarse de la nostra primera ullada, depressa y correns va anar a queixarse a un seu superior, diguentli:—*Miris quin escàndol, m'han posat en L'ULL.*—A lo que va contestar el seu jerarca:—*V. ja estava avisat.*

Varem veure un tal jove Peñasco (à) *marqués d'alfarràs*, que, voletejant entre grupus femenins, deia que no podí ballar perque estava cansat de corre vuit mil kilòmetres pel Pol Nort. Escolti, senyoret, ¿vol dir que no treuria el *kilo* pera posarhi en son lloc un *centi*? Aixís totjüst resultaria que's va arribar fins a Montmeló.